

at han har nedsat sin Fordring om Statskassens Tab ved en Toldrevision fra 7 til $3\frac{1}{2}$ Mill., saa maa den ærede Ordfører forlade mig, at jeg paa ingen Maade akcepterer det som et Bevis paa en stor Smødekommunen. Det er overmaade let at staffe sig den Position at være den, der gjør de store Skridt til en Smødekommunen. Man behøver saa kun at tage sit Standpunkt langt borte fra det, man tilsidst vil naae til, og fra det, som man maa vide vil blive anset for at være fornuftigt, man behøver kun at gjøre det for saa siden at tilegne sig Æren af at være den, som har gjort disse lange Skridt til Forsoning og Smødekommunen. Dersom dette skulde have nogen som helst Betydning, fortryder jeg, at jeg ikke fra først af ved Forslag om Toldrevisionen har opstillet Fordring om en forøget Statsindtægt af 5, 10 ja 15 eller hvorfor ikke endnu flere Millioner gennem en Revision. Da vilde jeg have den udmærkede Stilling nu, da jeg kun fordrer Kompensation, at kunne sige: Skjøn dog paa den umaadelige Smødekommunen, der er viist fra min Side ved nu at lade mig nøies med denne i Stedet for den store Forøgelse. Nei, den ærede Ordfører maa forlade mig, jeg skjønner meget paa, at den ærede Ordfører har forladt sit efter min Mening aldeles urimelige Standpunkt, men forinden hans finantzielle Standpunkt rigtig skal finde Anerkjendelse hos mig, maa han gjøre endnu meget betydelige Skridt. Jeg skal blot endnu tillade mig at erindre om, hvad jeg forjømte ved 2den Behandling lige overfor de stærke Udtryk, der ere brugte af det ærede Udvalgs Flertal i dets Betænkning — Udtrykt, der, saavidt jeg mindes, omtrent lod saaledes, at intet fornuftigt Menneffe kunde benegte, at det nu var rimeligt, at man opgav den Indtægt, der hidrørte fra Krigsskatten. Jeg kan ikke sige, det var Ordene, men jeg tror nok omtrent, det var Tanken. I Anledning deraf vil jeg kun gjøre den lille Røttelse, at man ikke i Kraft af Forbringningen om Ophævelse af Krigsskattolden nu kan komme til at træde en Nedgang af 3, 400,000 Kr. Paa ingen Maade. Det maa jo erindres, at omtrent 1 Mill. Kr. af den Indtægt, der tidligere hidrørte fra Krigsskattolden, nu er fixeret for 1—2 Mar siden ved den nye Lov om Brændevinsafgiften, og det er aldeles uberettiget nu at regne denne Million med som Noget, der hviler paa Krigsskatten.

Sage: Den ærede Ordfører (Tauber) talte hele Tiden paa Udvalgets Begne. Det er vistnok berettiget, naar man blot derved tænker paa Udvalgets Flertal. Jeg tror

heller ikke, den ærede Ordfører har villet forlange at tale i hele Udvalgets Navn, og navnlig naar den ærede Ordfører gjorde gjældende, at den høitærede Ministers Standpunkt er absolut afvisende, saa kan jeg — her kan jo kun være Tale om individuelle Fortolkninger — aldeles ikke være enig med ham deri. Hvis den høitærede Minister havde villet sige til dette Thing: Jeg vil ikke gaa ind paa noget som helst Afslag i Toldindtægterne, selv om der kommer et fornuftigt Forslag frem, som man kunde enes om fra de forskjellige Sider, saa kunde efter min Opfattelse den høitærede Minister ikke have henvist til sin tidligere Liberalitet til at laa af paa Statens Indtægter, naar der kunde opnaas virkelige Gøder, og de senere Udtalelser fra den høitærede Minister forekomme mig kun at kunne bekræfte denne Opfattelse; derimod har jeg en Bemærkning at gjøre, og det er, at det forekommer mig, at denne noget langvarige Debat, som man maaste ikke havde ventet, efter at Sagen paa en Maade var udtømt, og som til en vis Grad er en Gjentagelse fra 2den Behandling, synes at tyde paa, at der baade fra Udvalgs-Flertallets Side og hos den høitærede Minister er et Ønske om ikke engang at paadrage sig Skindet af at ville lægge en virkelig forstandig Revision af Toldloven Hindringer i Veien. Den ærede Ordfører gik meget videre, end han nogen sinde tidligere er gaaet, idet han lod forstaa, at han kunde fravige sit oprindelige finantzielle Standpunkt, og den høitærede Minister forekom mig ogsaa at lade træde frem, at det var en fornuftig Reform, som det kom an paa, og ingenlunde et større eller mindre Minus eller maaste Plus for Statskassen. Forsaavidt forekommer det mig altsaa, at Sagen efter velvillig Bedømmelse fra de forskellige Sider er rykket et maaste lille Skridt, men dog et Skridt fremad. Men derimod kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning, og det skal være den sidste, at hvilke Anstrengelser der end gjøres fra dette Things og det andet Things Side p r i v a t for at faae en saadan Lov igjennem, vil det næsten være umuligt af mange forskellige Grunde, som jeg ikke behøver her at nævne, og altsaa, hvis den velvillie, som fra den høitærede Ministers Side forekommer mig at have skinnet igjennem med Hensyn til en saadan Revision, er saa stærk, som jeg altsaa formoder efter de fremkomne Udtalelser, forekommer det mig, at den høie Regjering maatte tage denne Sag i sin Haand og forsøge virkelig at fremlægge et Forslag, som kan vinde Bisald hos de to Things. Det vil ellers blive haabløse idelige Gjentagelser af